

ພຽງແຕ່ຢູ່ເທິງຫລັກທຳແຫ່ງຄວາມຊອບທຳເທົ່ານັ້ນ

ໂດຍ ແອວເດີ ແລຣີ ວາຍ ວິວສັນ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ໜຶ່ງເດືອນກວ່າຫລັງຈາກພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງງານກັນ, ພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ພາກັນຂີ່ລົດເດີນທາງໄປໄກ. ນາງໄດ້ເປັນຜູ້ຂັບລົດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມພັກຜ່ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ *ພະຍາຍາມ* ເພາະວ່າເສັ້ນທາງຫລວງທີ່ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເດີນຕາມນັ້ນໄດ້ມີ ຊື່ສຽງເປັນທາງທີ່ຕຳຫລວດມັກໃສ່ກັບດັກຄົນຂັບລົດໄວ, ແລະ ພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າອາດ ໄດ້ມີໂນ້ມອງທີ່ຈະຂັບລົດໄວໃນຄາວນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ນ້ອງຂັບໄວໂພດ; ຊ້າງລົງແດ່.”

“ເອີ້,” ເຈົ້າສາວຄົນໃໝ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດຢູ່ໃນໃຈນາງວ່າ, “ເຮົາໄດ້ຂັບລົດມາເກືອບສິບປີ, ແລະ ນອກຈາກຄູສອນຂັບລົດຂອງເຮົາແລ້ວ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍບອກເຮົາວ່າຕ້ອງຂັບລົດແນວໃດແຕ່ກ່ອນ.” ສະນັ້ນນາງໄດ້ຕອບວ່າ, “ອ້າຍມີສິດຫຍັງທີ່ຈະມາບອກນ້ອງວ່າຕ້ອງຂັບລົດແນວໃດ?”

ທີ່ຈິງແລ້ວ, ຄຳຖາມຂອງນາງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຫາຄຳຕອບບໍ່ທັນ. ສະນັ້ນ ໃນຄວາມພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ດີ ທີ່ສຸດໃນຖານະທີ່ເປັນສາມີ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ອ້າຍບໍ່ຮູ້—ເພາະວ່າອ້າຍເປັນສາມີຂອງນ້ອງ ແລະ ອ້າຍດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ.”

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ນີ້ຄືຄຳແນະນຳ: ຖ້າຫາກທ່ານຕົກຢູ່ໃນສະພາບ ທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ, ນັ້ນ *ບໍ່ແມ່ນ* ຄຳ ຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈທີ່ຈະລາຍງານວ່າ, ເປັນເທື່ອດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ຄວາມຜິດນັ້ນ.

ຄຳສອນ ແລະ ພັນທະສັນຍາ ອະທິບາຍວ່າ ສິດທີ່ຈະໄດ້ນຳໃຊ້ ຖານະປະໂລຫິດໃນບ້ານເຮືອນ ຫລື ໃນບ່ອນອື່ນໃດກໍແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຊອບທຳໃນຊີວິດຂອງເຮົາ. ອຳນາດແຫ່ງສະຫວັນຈະຖືກບັງຄັບ ຫລື ຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້ ນອກຈາກຕາມຫລັກແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ.¹ ພຣະຄຳພີກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ເຮົາຈະສູນເສຍ

ອຳນາດນັ້ນເມື່ອເຮົາ “ບັງຄັບ ຫລື ຄອບຄອງ ຫລື ບົບຄັ້ນຈິດວິນຍານຂອງ (ຄົນອື່ນ), ໃນຄວາມ ບໍ່ຊອບທຳ ປະການໃດ.”²

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າເຮົາຕ້ອງນຳພາດ້ວຍ “ຫລັກແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ.” ຫລັກທຳດັ່ງກ່າວກ່ຽວພັນ ກັບຜູ້ນຳທັງໝົດໃນສາດສະໜາຈັກ ຮ່ວມທັງບັນດາພໍ່ ແລະ ແມ່ທຸກໆຄົນໃນບ້ານເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າ.³ ເຮົາຈະສູນເສຍສິດທີ່ຈະມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ສິດພິເສດໃດໆທີ່ເຮົາມີຈາກພຣະເຈົ້າ ເມື່ອເຮົາໃຊ້ສິດບັງຄັບຄົນອື່ນໃນທາງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ.⁴ ເຮົາອາດຈະຄິດວ່າວິທີດັ່ງກ່າວແມ່ນສຳລັບຜົນ ປະໂຫຍດດີຂອງຜູ້ທີ່ຖືກ “ບັງຄັບ.” ແຕ່ເມື່ອໃດເຮົາພະຍາຍາມບົບຄັ້ນຄົນໃດໜຶ່ງ ໃຫ້ເປັນຄົນຊອບທຳຜູ້ທີ່ ສາມາດ ແລະ ຄວນ ໃຊ້ອຳເພີໃຈທາງສິນທຳຂອງຕົນເອງ, ເຮົາກຳລັງກະທຳຢ່າງບໍ່ຊອບທຳ. ເມື່ອເຮົາໄດ້ ຕັ້ງໃຈກັບຄົນໃດຄົນໜຶ່ງແລ້ວ, ຄວາມຕັ້ງໃຈນັ້ນຄວນເປັນຄວາມຮັກດ້ວຍຄວາມອົດທົນ ແລະ ເປັນວິທີທີ່ ຈະສອນຫລັກທຳນິລັນດອນ.

ເຮົາບໍ່ສາມາດບັງຄັບຄົນອື່ນໃຫ້ເຮັດສິ່ງດີ. ພຣະຄຳພີໄດ້ບອກຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງວ່າ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນວິທີຂອງພຣະ ເຈົ້າ. ການບົບບັງຄັບຈະສ້າງຄຽດແຄ້ນ. ມັນສ້າງຄວາມບໍ່ໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ຄົນຮູ້ສຶກບໍ່ມີ ຄວາມສາມາດ. ໂອກາດທີ່ຈະຮຽນຮູ້ສູນເສຍໄປ ເມື່ອຜູ້ທີ່ບັງຄັບຄົນຢ່າງຈອງທອງວ່າ ເຂົາເຈົ້າຄຳຕອບ ທີ່ຖືກຕ້ອງທັງໝົດສຳລັບຄົນອື່ນ. ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ “ມັນເປັນທຳມະຊາດ ແລະ ນິໄສຂອງມະນຸດເກືອບ ທຸກໆຄົນ” ທີ່ຈະມີສ່ວນໃນການຄອບຄອງທີ່ບໍ່ຊອບທຳນີ້,⁵ ສະນັ້ນເຮົາຄວນຮູ້ສຶກຕົວວ່າ ມັນເປັນການ ຜິດພາດທີ່ຈະເຮັດໄດ້ງ່າຍ. ຜູ້ຍິງກໍອາດນຳໃຊ້ການຄອບຄອງທີ່ບໍ່ຊອບທຳນີ້ຄືກັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະຄຳພີ ຊີ້ບອກວ່ານີ້ເປັນບັນຫາກັບຜູ້ຊາຍເປັນພິເສດ.

ການຄອບຄອງທີ່ບໍ່ຊອບທຳມັກຈະມາພ້ອມກັບການຕີຢູ່ສະເໝີ ແລະ ການກັກຄວາມເຫັນພ້ອມ ຫລື ຄວາມຮັກເອົາໄວ້. ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບກໍຮູ້ສຶກວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ນຳ ແລະ ພໍ່ແມ່ດັ່ງກ່າວພໍໃຈຈັກ ເທື່ອ ແລະ ວ່າເຂົາເຈົ້າລົ້ມເຫລວ. ພໍ່ແມ່ທີ່ສະຫລາດຮູ້ຈັກ ເມື່ອໃດເດັກໃຫຍ່ພໍທີ່ຈະເລີ່ມໃຊ້ອຳເພີໃຈ ຂອງເຂົາເອງໃນການຕັດສິນໃຈບາງສິ່ງ. ແຕ່ຖ້າພໍ່ແມ່ຍິດອຳນາດໃນການຕັດສິນໃຈ ທັງໝົດ ແລະ ເຫັນວ່າມັນເປັນ “ສິດ” ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າຈຳກັດການເຕີບໂຕ ແລະ ການພັດທະນາຂອງລູກໆຂອງ ເຂົາເຈົ້າຫລາຍ.

ລູກໆຂອງເຮົາຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນເຮົາເປັນເວລາທີ່ຈຳກັດ. ຖ້າເຮົາລໍຖ້າຈົນວ່າເຂົາບໍ່ຢູ່ໃນບ້ານຂອງເຮົາແລ້ວ ກ່ອນຈະໃຫ້ເຂົານຳໃຊ້ອຳເພີໃຈທາງສິນທຳຂອງເຂົາ, ເຮົາໄດ້ລໍຖ້າດົນເກີນໄປ. ເຂົາຈະບໍ່ພັດທະນາ ຄວາມສາມາດນັ້ນໄດ້ໃນທັນທີທັນໃດທີ່ຈະເລືອກຢ່າງສະຫລາດ ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ເຄີຍມີສິດໄດ້ຕັດສິນໃຈ

ເລື່ອງສໍາຄັນຕອນທີ່ຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນເຮົາ. ລູກໆດັ່ງກ່າວມັກຈະຂັດຂືນຕໍ່ຕ້ານການບີບບັງຄັບນີ້ ຫລື ຖືກຈໍາກັດໂດຍຄວາມບໍ່ສາມາດຈະຕັດສິນໃຈເລື່ອງໃດໆດ້ວຍຕົວເອງ.

ພໍ່ແມ່ທີ່ສະຫລາດຕຽມລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຈັກຊ່ອຍຕົວເອງໂດຍບໍ່ມີເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າຈັດຫາໂອກາດສໍາລັບການເຕີບໂຕຂະນະທີ່ລູກໆຮຽນຮູ້ຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ທາງວິນຍານ ທີ່ຈະນໍາໃຊ້ອໍາເພີໃຈຂອງຕົນຢ່າງເໝາະສົມ. ແລະ ແນ່ນອນວ່າ, ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າບາງເທື່ອລູກໆຈະເຮັດຜິດພາດໄປ ແລະ ຮຽນບົດຮຽນຈາກຄວາມຜິດພາດນັ້ນ.

ຄອບຄົວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີປະສົບການໜຶ່ງທີ່ໄດ້ສອນເຮົາກ່ຽວກັບການຊ່ອຍລູກໆໃຫ້ພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງເຂົາທີ່ຈະເລືອກ. ລູກສາວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ, ນາງມາຣີ, ເປັນນັກກິລາທີ່ເກັ່ງກ້າໃນທີມຂອງນາງທີ່ຊະນະເລື້ອຍໆ. ປີໜຶ່ງທີມຂອງນາງໄດ້ໄປເຖິງລະດັບຊະນະເລີດ, ແລະ ເກມນັ້ນແມ່ນຈະໄດ້ຫລິ້ນກັນໃນວັນອາທິດ. ຕອນໄວລຸ້ນ, ນາງມາຣີກໍໄດ້ຮັບການສິດສອນວ່າວັນຊະບາໂຕເປັນວັນພັກຜ່ອນ ແລະ ເສີມສ້າງພະລັງທາງວິນຍານ, ບໍ່ແມ່ນວັນຫລິ້ນກິລາ. ແຕ່ນາງຍັງໄດ້ຮັບຄວາມກົດດັນຈາກຄູສອນກິລາ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນໃນທີມພ້ອມທັງຄວາມປາຖະໜາບໍ່ຢາກໃຫ້ທີມຂອງນາງຜິດຫວັງ.

ນາງໄດ້ຖາມພວກເຮົາວ່ານາງຄວນເຮັດແນວໃດ. ພັນລະຍາກັບຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຕັດສິນໃຈໃຫ້ນາງໄດ້ງ່າຍໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ຫລັງຈາກໄດ້ພິຈະລະນາດ້ວຍການອະທິຖານແລ້ວ ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າ ໃນກໍລະນີນີ້ລູກສາວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຮັບເອົາໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທາງວິນຍານສໍາລັບການຕັດສິນໃຈຂອງນາງເອງ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານພຣະຄໍາພິກັບນາງ, ແລະ ແລ້ວໄດ້ຊຸກຍູ້ນາງມາຣີໃຫ້ອະທິຖານ ແລະ ຄິດໄຕ່ຕອງເບິ່ງ.

ຫລັງຈາກສອງສາມມື້ນາງໄດ້ສະເໜີການຕັດສິນໃຈຂອງນາງ. ນາງຈະຫລິ້ນເກມໃນວັນອາທິດ. ບັດນີ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດ? ຫລັງຈາກການສົນທະນາຕໍ່ໄປ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມໝັ້ນໃຈຈາກພຣະວິນຍານ, ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາ ແລະ ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ນາງເລືອກເອົາເອງທີ່ຈະຫລິ້ນ. ຫລັງຈາກເກມນັ້ນຈົບລົງ, ນາງມາຣີຍ່າງຊ້າໆໄປຫາແມ່ຂອງນາງທີ່ລໍຖ້ານາງຢູ່. ນາງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ແມ່ເອີຍ, ລູກ ຮູ້ສຶກ ບໍ່ສະບາຍໃຈເລີຍ. ລູກບໍ່ຢາກມີຄວາມຮູ້ສຶກແບບນັ້ນອີກ. ລູກຈະບໍ່ຫລິ້ນເກມໃດອີກໃນວັນຊະບາໂຕ.” ແລະ ນາງກໍບໍ່ໄດ້ຫລິ້ນອີກເລີຍ.

ບັດນີ້ນາງມາຣີໄດ້ເຂົ້າໃຈດ້ວຍຕົວເອງເຖິງຫລັກທໍາແຫ່ງການຮັກສາວັນຊະບາໂຕ. ຖ້າພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັງຄັບນາງບໍ່ໃຫ້ຫລິ້ນເກມນັ້ນ, ພວກຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາງສູນເສຍປະສົບການທີ່ລ້ຳຄ່າ ແລະ ມີພະລັງດ້ວຍພຣະວິນຍານນັ້ນ.

ຕາມທີ່ທ່ານເຫັນໄດ້ວ່າ, ການຊ່ອຍລູກໆໃຫ້ນຳໃຊ້ອຳເພີໃຈຂອງເຂົາຢ່າງສົມຄວນຮຽກຮ້ອງການສັ່ງສອນເຂົາເຖິງວິທີທີ່ຈະອະທິຖານ ແລະ ຮັບຄຳຕອບຕໍ່ຄຳອະທິຖານຂອງເຂົາ. ຈະຕ້ອງມີການສັ່ງສອນກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງການເຊື່ອຟັງພ້ອມທັງຫລັກທຳຂອງພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ສຳຄັນອື່ນໆດ້ວຍ.⁶

ໃນການລ້ຽງດູຄອບຄົວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າເປົ້າໝາຍທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນການຊ່ອຍລູກໆໃຫ້ຈັດຕັ້ງການຕິດຕໍ່ຂອງເຂົາເອງກັບສະຫວັນ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ວ່າໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາຕ້ອງເພິ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນເພິ່ງພວກຂ້າພະເຈົ້າ. ບຣິກຳຢັງ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ໃນໜ້າທີ່ທັງປວງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ເລືອກເຮັດທີ່ຖືກຮຽກຮ້ອງຈາກ ... ລູກຫລານມະນຸດໃຫ້ເຮັດ, ... ຂ້າພະເຈົ້າຈະວາງໜ້າທີ່ການສະແຫວງຫາ ... ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນໜ້າທີ່ທີ່ໜຶ່ງ ແລະ ສຳຄັນສຸດຈົນວ່າເຮົາຈະເປີດເສັ້ນທາງແຫ່ງການສື່ສານຈາກສະຫວັນມາເຖິງໂລກ—ຈາກພຣະເຈົ້າມາເຖິງຈິດວິນຍານຂອງເຮົາເອງ.”⁷

ນາງມາຣີໄດ້ຮັບຄຳຕອບຕໍ່ຄຳອະທິຖານຂອງນາງໃນເລື່ອງອື່ນ, ສະຖານະການກ່ອນນັ້ນ, ແລະ ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄວ້ໃຈລູກສາວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພັດທະນາເສັ້ນທາງແຫ່ງການສື່ສານນີ້ກັບສະຫວັນໃນຊີວິດຂອງນາງ. ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງໄດ້ຮຽນບາງສິ່ງທີ່ດີຈາກປະສົບການຂອງນາງ ແລະ ສາມາດເລືອກສິ່ງທີ່ດີກວ່າໃນອະນາຄົດ. ປາດສະຈາກການຕິດຕໍ່ກັບພຣະວິນຍານແລ້ວ, ລູກໆ ແລະ ພໍ່ແມ່ຄືກັນສາມາດແກ້ຕິວຕໍ່ການຕັດສິນໃຈທີ່ບໍ່ດີໄດ້ໂດຍອ້າງເຖິງການນຳໃຊ້ອຳເພີໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຄຳສັນຍາໃນພຣະຄຳພິກິດວ່າ “ຄົນສະຫລາດ ... ແລະ ຮັບເອົາພຣະວິນຍານອັນສັກສິດເປັນຜູ້ນຳຂອງເຂົາ ... [ບໍ່ຖືກ] ຫລອກ.”⁸

ຜົນຂ້າງຄຽງເພີ່ມເຕີມ ແລະ ທີ່ເສົ້າສະຫລົດໃຈຂອງການຄອບຄອງທີ່ບໍ່ຊອບທຳສາມາດເປັນການສູນເສຍຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກຄົນບາງຄົນຜູ້ທີ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບຜູ້ນຳຫລື ພໍ່ແມ່ທີ່ເອົາໃຈຍາກ ແລະ ບົບບັງຄັບ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າພົບເຫັນວ່າມັນຍາກທີ່ຈະໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະຄຳຊູ ແລະ ຈູງໃຈເຂົາເຈົ້າໄປໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ.

ຖ້າວ່າເຮົາຈະຊ່ອຍຜູ້ຄົນໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາໃຫ້ຈັດການຕິດຕໍ່ທີ່ສຳຄັນກັບສະຫວັນ, ເຮົາຕ້ອງເປັນພໍ່ແມ່ ແລະ ຜູ້ນຳແບບທີ່ຖືກບັນຍາຍໄວ້ໃນພຣະຄຳພິ Doctrine and Covenants ພາກທີ 121. ເຮົາຕ້ອງກະທຳ “ໂດຍການຊັກຊວນ, ໂດຍຄວາມອິດກັ້ນ, ໂດຍຄວາມສຸພາບ ແລະ ຄວາມອ່ອນໂຍນ ແລະ ໂດຍຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີມານຍາ.”⁹ ປະທານ ເຮັນລີ ບີ ໄອຣິງ ໄດ້ກ່າວວ່າ,

“ໃນຈຳນວນຄວາມຊ່ອຍເຫລືອທີ່ເຮົາສາມາດມອບໃຫ້ ... ຄົນໜຸ່ມສາວ, ສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຈະເປັນການປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງເຮົາທີ່ວ່າພວກເຂົາຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ນຳໄປສູ່ບ້ານທາພຣະເຈົ້າ ແລະ ວ່າພວກເຂົາສາມາດເຮັດສິ່ງນັ້ນໄດ້.”¹⁰

ໃນເມື່ອເຮົາພິຈະລະນາຫລັກທຳທີ່ຄວນນຳພາເຮົາໃນສາດສະໜາຈັກ ແລະ ໃນບ້ານເຮືອນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍບົດຄວາມດ້ວຍຕົວຢ່າງໜຶ່ງຈາກປະຫວັດຂອງປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ. ແອນ ດິບ, ລູກສາວຂອງຄອບຄົວມອນສັນ, ກ່າວວ່າ ຈົນເຖິງມື້ນີ້, ເມື່ອນາງຍ່າງເຂົ້າໄປໃນປະຕູບ້ານທີ່ນາງຖືກລ້ຽງດູມາ, ພໍ່ຂອງນາງຈະກ່າວວ່າ, “ໂອ້, ເບິ່ງແມ່ວ່າໃຜມາແລ້ວ. ແລະ ພວກເຮົາກໍ່ດີໃຈຫລາຍ, ແລະ ນາງກໍ່ຈຶ່ງແມ່ນງາມຫລາຍນຳ?” ນາງໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປອີກວ່າ, “ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍ້ອງຍໍຂ້າພະເຈົ້າສະເໝີ; ບໍ່ສຳຄັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າປະກົດວ່າເປັນແນວໃດ ຫລື ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງມາແລ້ວ. ... ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄປຢັ້ງມພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າມີຄົນຮັກຂ້າພະເຈົ້າ, ມີຄົນຍ້ອງຍໍຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າມີຄົນຍິນດີຕ້ອນຮັບ, ຂ້າພະເຈົ້າຮອດບ້ານແລ້ວ.”¹¹

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ນີ້ເປັນວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແມ່ນແຕ່ຖ້າຫາກທ່ານຖືກຂົ່ມເຫັງມາໃນອາດີດ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານມາຫາພຣະອົງ.¹² *ທຸກໆຄົນ* ຖືກຮັກ. *ທຸກໆຄົນ* ຖືກຍິນດີຕ້ອນຮັບ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:36.
2. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:37; ເນັ້ນຄຳເນື່ອງ.
3. ເບິ່ງ Neal A. Maxwell, “Put Off the Natural Man, and Come Off Conqueror,” *Tambuli*, Jan. 1991, 13–14; *Ensign*, Nov. 1990, 14–16.
4. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:37.
5. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:39.
6. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 68:25–29.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 44.
8. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 45:57.
9. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 121:41.

10. Henry B. Eyring, "Help Them on Their Way Home," *Liahona* and *Ensign*, May 2010, 25.
11. ເບິ່ງ Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 372.
12. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 11:28.